

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑΡΧΙΑΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΥ

Φωνογράφος ἀνερριχήθη ἔως εἰς τὰ ὑψηλότερα βουνά τῆς Ελλάδος. Φίλος, ὁ δόποιος τὸν ἀπήντησεν εἰς μίαν πανήγυριν κάποιας δρεινῆς ἐπαρχίας τῆς Βορειοδυτικῆς Ελλάδος, περιγράφει ὡς ἔξης τὴν πρώτην συνάντησιν τῆς ἐφευρέσεως αὐτῆς τοῦ "Εδισων μὲ τοὺς χωρικούς. Οἱ ιδιοκτήτης του τὸν ἔκλει-

σεν εἰς ἔνα μικρὸν ξύλινον παράπτηγμα. Ἐντὸς $\frac{1}{2}$ ὥρας ὅλη ἡ πανήγυρις τὸ εἰχε πολιορκήσει καὶ ἤκουεν ἐν ἐκπλήξει τὰ ἄσματα τοῦ φωνογράφου. Ο φωνογράφος ἦτο τέλειος

καὶ οἱ χωρικοὶ ἄρχισαν νὰ αἰσθάνωνται τὸν πειρασμὸν νὰ ἴδουν αὐτὸν τὸν περίεργον τραγουδιστήν!

— Ούρι, ἐτούτους ἔχ' λαρύγγ' διαολεμένου!

— Σᾶματ' λαρύγγ' μοναχὰ ἔχ'; Αὐτίνους παιᾶς ἔνα σουρὸ λαλούμενα... Γι' ἀκουομάσ!... Ταμπρᾶ θέλ's, γκάϊδα, φλουγέρα, ζουρνᾶ... δὲν ἀκοῦς; Τέλειο πραμμαντονεῖο... Θὰ νᾶν' πέντ'- έξ!...

— Κάν' ἔτσ', οὐρὲ καφεσαντιέρ, νὰ τς' ἴδοῦμε...

— Άλλ' ὁ ιδιοκτήτης τοῦ φωνογράφου — ὁ καφεσαντιέρος ὁνομασθεὶς παρὰ τῶν χωρικῶν — ἀνθίστατο εἰς τὴν ἐπιθυμίαν των. "Ηθελε νὰ πληρώσουν καὶ τὸ θέαμα. Διετίμησε τὴν εἰσόδον εἰς τὸ παράπτηγμα πρὸς εἴκοσι λεπτά.

— Εἴκοσ' θέλ' σ; . . . εἴκοσ'! . . . πάρτα! . . . Τιγώ θὰ σκάσου ἀν δὲν ἴδοῦ . . .

Οἱ πρῶτοι, οἱ ὄποιοι εἰσῆλθον εἰς τὸ παράπηγμα, ἔμειναν περὶ τὰ δέκα λεπτὰ ἐν κατανυκτικῇ σιωπῇ. Ἐξερχόμενοι ἐσταυροκοποῦντο:

— Παναϊά, βόηθα! . . . Παναϊά, βόηθα! . . . "Άλλο νὰ ἴδητε κι' ἄλλο ν' ἀκοῦστε . . . Τέλεια δαιμόνια! . . . Οὐλον αὐτῖνο τὸ κακὸ

γίνεται μέσα σ' ἔνα κασσελάκ'! . . . Τραγουδιστάδες, ταμπράδες, βιολιά, οὐλα τὰ λαλούμενα, εἰν' κλεισμένα ἔκει μέσα! . . .

— Κι' ἔκειὸς π' καρκαλογιέτι; ἡρώτησε κάποιος, ἐννοῶν τὸ γνωστὸν τεμάχιον, μεθ' ἔκαστην στροφὴν τοῦ ὄποίου ἀκούονται γέλωτες.

— Μωρὲ κ' ἔκειὸς ὁ σατανᾶς μέσ' τὸ κασσελάκ' εἰν' κλεισμένος.

— "Ελα Χ' στὲ καὶ Παναϊά! "Αμ' πῶς χωρᾶν; . . . Τί λογῆς ἄνθρωπ' εἰν';

— Μὰ κι τσ' εἴδαμι;

— "Αμ' τότινις, τί διάλου εἴδατι; Ισεῖς πληρούσατι γιὰ νὰ τσ' ίδητι . . . Μπαίγνια τ' καφεσαντιέρ' γίνκατι, καῦμέν"! . . .

Τὰ πράγματα πλέον ἥρχισαν νὰ γίνωνται πολὺ δυσάρεστα διὰ τὸν ἴδιοκτήτην τοῦ φωνογράφου. Μία ὅμας ἐκ τῶν τολμηροτέρων ἐπέμενε νὰ πληρώσῃ ἔστω καὶ διπλάσια, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν δρον ν' ἀνοιχθῇ τὸ κιβώτιον διὰ νὰ ἴδουν « αὐτίνς τσ' διαόλ'ς ἀπ' τοὺς ρέμμα ».

— Μὴν ἐπιμένετε, παιδιά, τοὺς λέγει ὁ ἀτυχῆς, διότι αὐτοὶ οἱ τραγουδιστὲς εἶνε περίεργοι ἄνθρωποι . . .

— Σκιάζισι, οὐρέ, μὴν τσ' ματιάσουμι; Πάρι νιὰ πεντάρα σκόρδου καὶ κρεμασέτ'ς ἀπ' ἔνα λωβὶ στὸ λαιμό . . .

— Δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ ὁ λόγος, ἀλλὰ πρόκειται περὶ . . . ὅτι αὐτοὶ . . . "Αμα τοὺς ἴδη ἀνθρώπινο μάτι, χάνουν τὴ λαλιά τους . . .

— Οὐρέ, αὐτίνις τσ' δικολαβίαις δὲν τσ' χάφτουμι ἡμεῖς . . . "Η θ' τσ' ἴδοῦμι ἡ θά γειν' σήμερον ἡ νεῖλα τ' Μάμαλ'! . . . Κι σὺ κι αὐτίν' οἱ σατανάδες θὰ κόβιτι ἔνα μῆνα βιντοῦζις! . . .

Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον τῆς συζητήσεως ἥλθε καὶ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποστάσματος λοχίας τῶν εὐζώνων. Ὁ ἴδιοκτήτης τοῦ φωνογράφου ἔσπευσε νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν ἐπέμβασίν του. Ἀλλὰ καὶ οἱ χωρικοὶ περικυκλώσαντες αὐτὸν διεμαρτύροντο, ὅτι ἔχουν δίκαιον καὶ ὅτι πρέπει νὰ διατάξῃ ν' ἀνοιχθῇ διὰ τῆς βίας ἐκείνη «ἡ φουληὰ τ' διάλον» ὡς ἀπεκάλεσε κάποιος τὸν φωνογράφον.

— Μωρ' ἔνας - ἔνας κουβιεντιάστι, διαολ'! . . . τί κάνιτι σᾶν τς' χαχάμδις στοὺ συναγών; . . . εἴτεν εἰς αὐστηρὸν ὕφος ὁ λοχίας πλαταγίσας τὸν βούρδουλά του.

Κάποιος εὐζωνας, παριστάμενος καθ' ὅλην τὴν ἐξέλιξιν τῆς φιλονεικίας, ἡθέλησε νὰ διαφωτίσῃ τὸν λοχίαν. Ἀλλ' οὗτος τὸν διέκοψεν εἰπών:

— Κάνι τ' δλειά σ' ἑσύ! . . . Ἰπιθυμῶ νὰ ἀκρουασθοῦ αὐτού-

προσώπους τὰ
ὅσα δέοντα ἱέ-
λαβον χώραν.
"Ελα δώθινες,
ἐσὺ οὐρὲ κύριε
φουνόγραφε, ν'
μ' πῆς κατ' ἰ-
δίαν . . .

"Ο φωνογρά-
φος ἡκολούθη-
σε τὸν λοχίαν
εἰς μικρὰν ἀπό-
στασιν ἀπὸ τῶν

χωρικῶν καὶ ἐκεῖ συνωμίλησαν ἴδιαιτέρως. Μετ' ὀλίγην ὕραν ἐπιστρέψας ἐκεῖθεν ὁ λοχίας ἐγέλασεν ἔνα ξηρὸν γέλωτα καὶ εἴπε πρὸς τοὺς χωρικούς:

— "Ε! οὐρὲ ἀνίδεα ζλάπια! Τί κάντι ἔτσι; Ντὶπ ἀπ' τοὺ λόγ-
γου εἶστι; Πρώτ' φορά μαθὲ γλέπιτι φουνόγραφουν; Γιά, σ' ἐκειὸ
τὸ κασσιλάκ' ποῦ εἴδατι εἰνε ταμπράδις, ζουρνάδις καὶ λοιπὰ
λαλούμενα . . . Εἰνε παραταγμένα τοιουτουρόπους ποῦ πάτ! πατὰ
ἔνα κουμπάκ' κὶ τότις μελῳδοῦν οὖλα μαζὶ ὅμοῦ καὶ ταυτοχρόνως.

— "Αμ' ἐκειὸς π' τραγδάει, κὺρο - λοχία; ἀνέκραξε κάποιος.

— "Αμ' ἐκειὸς π' τραγδάει; εἴταν ὅλοι οἱ χωρικοὶ ἐν χορῷ.

— "Ἐκειὸς π' τραγδάει . . . ἐψιθύρισεν ὁ λοχίας ξύνων τὸ κε-
φάλι του . . . ἐκειὸς π' τραγδάει . . .

— "Ἐκειὸς δὰ π' τραγδάει . . . τί δαίμονας εἰν'; ἡρώτησε πάλιν
κάποιος χωρικός.

— "Ἐκειὸς π' τραγδάει . . . ἐκειὸς π' τραγδάει . . . ἐπανέλαβεν ὁ
λοχίας ἐξακολουθῶν νὰ ξύνῃ τὸ κεφάλι του . . . ἐκειὸς π' τραγ-
δάει . . . συμβαίν' ούς ίξῆς τὸ πρᾶγμα. "Ἐκειὸς π' τραγδάει εἰν'
ἔνα λαλούμενουν . . . π' τραγδάει ἀνθρωπινά! . . .

— Κι' ἐκειὸς π' γελάει σᾶν νὰ τοὺν γαργαλίζεις; ἡρώτησεν ἄλλος.

— Κι' ἐκειὸς λαλούμενουν εἰν' κὶ γελάει ἀνθρωπινά! . . .

Οι χωρικοί έσταυροκοπήθησαν και ο λοχίας παρατηρῶν αὐτούς μετά κάποιας περιφρονήσεως εἶπεν:

— Διαλυθῆτι τώρα! Παρ' ὀλίγου νὰ μ' διασαλεύσητε τν' ἀσφάλεια . . . διαόλι ἀπ' τὸ φέμμα π' κάνιτι σᾶν νὰ βγήκατι πρώτ' φορά στοὺ παξάρ ! . . . Τ' εἰν', οὐρέ, οὐ φουνογράφους ; Γιά! . . . διάφορα λαλούμενα εἰν' ἀρμοδίους παραταγμένα . . .

ΣΤΕΦ. ΓΡΑΝΙΤΣΑΣ

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ ΤΗΣ ΡΕΚΛΑΜΑΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ ΕΠΑΡΧΙΩΤΟΥ